

Настъпил и деня на сватбата. Небето се облякло в най-хубавата си синя мантия, изпжстрено с бели облачни петна. Слжнцето подранило, за да постопли земята. Чучу-лигата се издигнала високо вжв вжздуха, за да види по-добре и веднага да извести пристигането на младоженците.

Ето и те дошли. Княз Пролетко бил хубаво нагизден. Той държел невестата си под ръка. Дрозда запял високо и нетърпеливо; бржмбари бржмнали и литнали наоколо; цветята блеснали на слжнце и изпжлнили вжздуха с благовонен джж. А слжнцето ги гледало отвисоко и приятно им се усмихвало.

В миг невестата се разплакала и се хвжрлила вжрху грждите на мъжа си. Тя се стопила в кротжк пролетен джжд, който напоил земята. Сега настанала най-голямата радост. Листата на дърветата започнали да разпукват сивите си корави обвивки и да поглеждат навжн. От земята се надигнала приятна миризма.

Ст. М-в.

---

## Пили-пили!...

Пили-пили!

Знам аз, знам:

Нещо искаш

Да ти дам.

---

На ти житце —

Поклжвни,

Че петленце

Пораствни.

В. Ив. Стоянов.

---

## Мончо.

(От И. Лйовенберг).

Имало едно малко момче, викали го Мончо. То имало привичка да пожелава всичко, каквото види.

Седи Мончо на прозорецжт и гледа навжн. Край него минава конник. Мончо веднага извиква: „И аз искам да ездя!“

Играе Мончо в градината. Гледа: птиче изхвжква